

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016)6591 final z dnia 10 października 2016 r. o wszczęciu postępowania na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾ w sprawie M 7878 – HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia dotyczącego planowanego nabycia przez Duna-Dráva Cement Kft. 100 % akcji Cemex Hratska dd. i Cemex Hungária Építőanyagok Kft.;
- w każdym przypadku, obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając stronę skarżącą i Schwenk Zement KG – nie zaś Duna-Dráva Cement Kft., wspólne przedsiębiorstwo o pełnym zakresie funkcji, w którym strona skarżąca i Schwenk Zement KG posiadają każda udział kontrolny w wysokości 50 % – za „uczestniczące przedsiębiorstwa”, i w konsekwencji uznała, że operacja miała „wymiar wspólnotowy” w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska nie ma w rzeczywistości uprawnienia do wydania zaskarżonej decyzji i zbadania operacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 139/2004 i z tego względu zaskarżona decyzja narusza art. 1 owego rozporządzenia oraz podstawowe zasady pewności prawa i pomocniczości.

Po pierwsze strona skarżąca podnosi, że Komisja Europejska naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na pkt 147 skonsolidowanego ogłoszenia dotyczącego kwestii jurysdykcyjnych ⁽²⁾, aby za „uczestniczące przedsiębiorstwa” uznać stronę skarżącą i SchwenkZement KG, nie zaś Duna-Dráva Cement Kft.

Po drugie strona skarżąca twierdzi, że pkt147 skonsolidowanego ogłoszenia dotyczącego kwestii jurysdykcyjnych były niezgodny z prawem, gdyby rzeczywiście mógł mieć zastosowanie w niniejszym przypadku, ze względu na naruszenie art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004, a także leżących u podstaw prawa pierwotnego zasad pewności prawa i pomocniczości.

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, (Dz.U. L 24, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 3, s. 40).

⁽²⁾ Skonsolidowane obwieszczenie Komisji dotyczące kwestii jurysdykcyjnych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2008, C 95, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 119 grudnia 2016 r. – RE/Komisja Europejska

(Sprawa T-903/16)

(2017/C 053/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RE (Abu Dhabi, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej SEC 10.20/06/15 z dnia 12 października 2016 r. w części dotyczącej rozporządzenia nr 45/2001, oraz nakazanie stronie pozwanej zapłatę na rzecz skarżącego słusznego zadośćuczynienia w wysokości dziesięciu tysięcy euro (10 000 EUR) za krzywdę spowodowaną bezprawną odmową udzielenia skarżącemu dostępu do jego danych osobowych;
- nakazanie stronie pozwanej przedstawienia dokumentu dotyczącego rekrutacji skarżącego zgodnie z art. 91 lit. c regulaminu postępowania przez Sądem lub, ewentualnie, podania tego dokumentu do wiadomości Sądu zgodnie z art. 104 wspomnianego regulaminu oraz nakazanie stronie pozwanej zapłatę na rzecz skarżącego zadośćuczynienia w wysokości trzydziestu tysięcy euro (30 000 EUR) za krzywdę wyrządzoną nieetycznym i bezprawnym przetwarzaniem jego danych osobowych w toku dochodzenia;
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez skarżącego w toku niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest obarczona całkowitym brakiem uzasadnienia, ponieważ nie powołano się w niej na żaden wyjątek, który mógłby uzasadnić odmowę udzielenia skarżącemu dostępu do danych osobowych.

Ponadto, skarżący podnosi, że w zakresie, w jakim w zaskarżonej decyzji odmówiono skarżącemu dostępu do jego danych osobowych w oparciu o przewidziany w art. 20 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001⁽¹⁾ wyjątek dotyczący ochrony dochodzenia, decyzję tę należy uznać za niezgodną z prawem, ponieważ nie wykazano w niej, w jaki sposób taki wyjątek nadal był stosowany po zakończeniu dochodzenia dotyczącego skarżącego.

Skarżący następnie podnosi, że oddalenie w zaskarżonej decyzji jego szczególnego wniosku o uzyskanie dostępu do danych w formie okrojonej/przeredagowanej, złożonego po raz pierwszy wraz ze skargą z dnia 21 września 2016 r., należy uznać za niezgodne z prawem, ponieważ we wspomnianej decyzji nie przedstawiono żadnych powodów, dla których ujawnienie skarżącemu danych osobowych w formie okrojonej było w tym przypadku niemożliwe, w szczególności po zakończeniu dochodzenia.

W uzasadnieniu żądania wypłaty zadośćuczynienia skarżący podnosi, że doznał krzywdy w wyniku niezgodnej z prawem odmowy przez Dyрекcję Generalną ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa udzielenia mu dostępu do danych osobowych, że doznał znaczącej krzywdy w zakresie awansu zawodowego w wyniku bezprawnego przetwarzania danych osobowych przez wspomnianą dyrekcję, a w szczególności w wyniku bezprawnego ujawnienia informacji dotyczących dochodzenia w celu utrudnienia rozwoju jego kariery, której do krzywdzie nie można zadośćuczynić wyłącznie poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. W tym kontekście skarżący wnosi do Sądu o uwzględnienie dwóch dokumentów w celu rozpatrzenia przedstawionego przez skarżącego żądania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną postępowaniem administracji i nakazanie stronie pozwanej wypłaty zadośćuczynienia za tę krzywdę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2016 r. – Chefaro Ireland/EUIPO – Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)

(Sprawa T-905/16)

(2017/C 053/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chefaro Ireland DAC (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci P. Maeyaert i J. Muyldermans)